

A PROFESSZOR ÚR KÜLDÖTT

Havas Juli

– A professzor úr küldött. Azt üzeni, hogy a főorvos asszony szíveskedjen elfogadni a gyógytápszert.

– Ezt üzeni?

– Ezt.

– Maga kicsoda?

– Bocsánat, találkoztunk már. Rezidens doktornő vagyok.

– Nos, kedves kolléganő, egy kortyot sem vagyok hajlandó meginni a tápszerből, most, amikor végre lefogytam. Mit meresztgeti a szemét? Rákos vagyok, ezért kellene hízzak? Hát nem akarok! Végre rám jönnek a húsz évvel ezelőtti ruháim.

– Szeretnék elkezdni a kezelést.

– A kezelést? Kemót?!

– Igen...

– Hogy kopasz is legyek, ne csak kövér!

Ne bámulja így a hajamat, jó? Tudom, nem sok van belőle, de maga azért ne vegye a bátorságot ahhoz, hogy fiatalos göggyében azt gondolja, nem kár érte. Maga még nem tudja, hogy minden változik. Maga itt ül előttem a hamvas őszibarack pofijával, az egészséges hajával

vékonyan, és azt hiszi, örökké fog tartani az ifjúság. Hát nem fog. Van magának olvasószemüvege? Nincs, ugye. Mert maga olyan huszonharmincaska, nem több.

Szóval minden a szemüveggel kezdődik majd, meglátja! Eljön az ideje, amikor beballag egy optikába nagyítót venni. Mert nem látja a szemránckrémen a feliratot. És akkor megkérdezik magától, hogy esetleg nem gondolt arra a doktornő, hogy olvasószemüvegre lenne szüksége? Mert olyan negyvenesnek néz ki.

Pedig akkor még harmincnak se érzi magát.

Amikor igazi harmincas voltam, akkor lett meg nekem a professzor. Vagy én neki. Szeretőnek. Ahhoz képest, most ide se dugja az orrát. Igen, ő az, aki most itt magácskával üzenget. Persze kiderült, hogy egy voltam a sok közül. Amit nyilván később, sokkal később tudtam meg. Hogy én mekkora marha voltam! Vagy szerelmes? Mindegy is, a kettő ugyanaz!

Most mit pislog? Atyaúristen... magát is megkörnyékezte? A vén kecskéje! Tudja maga, hogy lóg a valaga egy ilyen vénembernek? Hogy micsoda világot élünk! Fiatal lányok járnak ilyen

cukros bácsikkal! Hát mondja, hol van a maga generációjának az esze? És főleg a gusztusa? Na, ígérje meg, hogy nem áll meg neki!

Hol is tartottunk? Ott, amikor elmúltam negyven. Apró adjusztálások, mellfelvarrás, diszkrét ajakfeltöltés következett. Sokáig, nagyon sokáig igazán impozáns darab maradtam. Bár a tükörből időnként egy néni nézett vissza rám. Vagy ami sokkal rosszabb, a saját anyám! De ne higgye, hogy nincs ennél rosszabb.

Mert aztán jött a klimax. No, nem ajtóstul tört a házba, dehogy. Valahogy eszembe se jutott, hogy velem is megtörténhet. Amikor ott álltam a drogériában a terhességi tesztek előtt – mert kimaradt egy ciklusom –, hát akkor láttam meg a menopauza-tesztet.

Hála az égnek, mindkettő negatív lett.

Az idő tájt a professzor is negatív lett, legalábbis irányomba. Mert az utánpótlás áradata szebbekből és fiatalabbakból sosem apadt ki. Maga csak tudja, nem?

Végül mégis utolért. Mármint a klimax. Na, az még egy istencsapása. Amikor mi hevülünk és hervadunk, a férfiak kinyílnak. Hasunkon a háj egyformán gömbölyödik, mégis, amíg mi fitnesszbe járunk és hormont szedünk – isten tartsa meg, aki feltalálta! –, botoxolunk és arcot töltünk, ők a lötytedt seggük mellé fiatal popsit újítanak. A fiatal nők láttán még sírtam is, annyira irigyeltem őket. Ötven pluszosan zsenge fiúkákat cipeltem az ágyamba, de nem lett jobb attól sem. Innen nincs visszaút, nekem elhiheti, bármit csinálunk, nem lesz jobb.

Mert hatvan pluszosan átlátszó leszel, mint az üveg, és senki se néz rád nőként többet. Semleges neművé hervadsz. A bőr az arcodról végleg lefolyik, a testedről lelöttyen, és ráadásul májfoltok jönnek ki rajta. Na meg öregségi szemölcsök. Jól hangzik, ugye?

No, akkor mehetsz vissza a levesbe az uradhoz. Feltéve, ha megvár. Az enyém mindig jó ember volt. Amíg én küzdöttem a maga professzorával és a szerelemmel, a fiatalságom konzerválásával és az öregedés démonaival, addig ő kivirágzott. Biciklizni kezdett és

futni, és végre saját véleménye is lett a világ dolgairól.

Nem, nem lett rossz vége a történetemnek, nem nyertem el méltó büntetésemet, ahogy sokan szerették volna. Néha talán én is, mert azért furdalt a lelkiismeret. Szóval a férjem nem újított fiatal pipivel, szerencsére nem került identitásválságba. Sőt, inkább úgy fogalmaznék, hogy felnőtt férfivé érett. Nem penderített ki, és megmaradtunk egymásnak. Nem győzőm csodálni. Mint afféle rendíthetetlen ólomkatona, mindig mellettem van. Azt akarja, hogy gyógyuljak meg.

Most ne nézzen így rám! Nem kell lesajnálnom sem engem, sem az uramat. Mi így élünk, mások úgy élnek. Inkább mesélje el, kollegina, mégis mennyi a valószínűsége annak, hogy meggyógyulok?

– Mivel a műtét jól sikerült, a rásegítő kezeléssel együtt az öt éves túlélés akár kilencven százalék is lehet.

– Ejha, micsoda objektív, kollegiális tájékoztatás! És milyen jó hír, hogy ennyit fejlődött az orvostudomány, amióta nyugdíjas lettem.

Na még ez is! Nyugger lenni. Tudja, micsoda sokk először beülni egy orvosi váróterembe? Hogy nem rád várnak, hanem te vársz. Együtt az öregasszonyokkal. Magácska ígérje meg azt is, hogy mindig soron kívül fogadja az idős kollegákat! Ezzel tartozik az elődeinek...

Na, jó, nem tartom fel, menjen a dolgára. Vállalom a kezelést. Legfeljebb hordok parókát. Úgyis vacak a hajam.

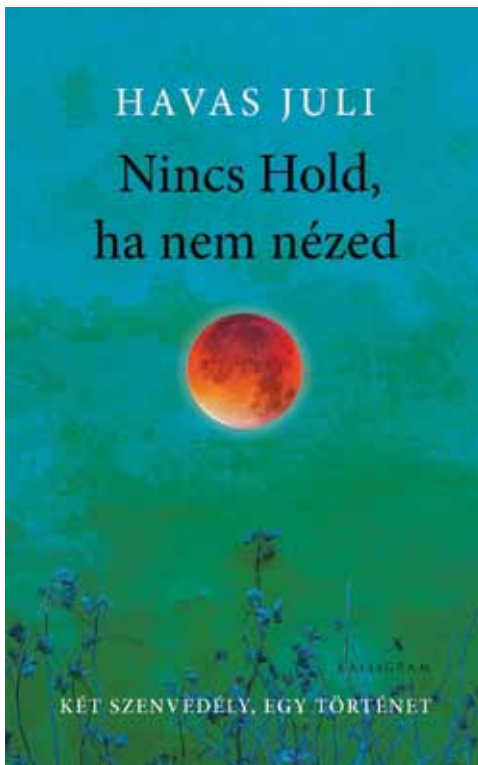
– Átadom a professzor úrnak a jó hírt, hogy így döntött.

– Nos, kedvesem, ne essünk túlzásba. Magácska most ballagjon el a professzor úrhoz, és mondja meg neki, azt üzenem, hogy a tápszert dugja fel a seggébe! ■

Másodközlés a szerző engedélyével.

*A novella eredeti megjelenési helye: WMN EGSZSG
<https://wmn.hu/wmn-egszsg>*

MEGVÁSÁROLHATÓ A KÖNYVESBOLTOKBAN!

„Hogyan lesz egy antiszociális, zűrös kamaszlányból nővér, majd orvos? Hogyan éli meg az alacsony önbecsülésű főszereplő a hosszú évekig tartó szerető-státuszt egy idősebb férfi oldalán?

Havas Juli hiánypótló és provokatív könyvet írt ezekről a nehéz kérdésekről. A mellbevágóan leleplező, ravaszul intellektuális és sokrétű regény egyszerre társadalmi kórkép, remek stílusban megírt szerelmi történet és betekintés az orvosi kulisszák mögé a Covid idején.”

(Péterfy Gergely)

„Az van, hogy imádom Havas Julit. Ráadásul írt egy pimaszul jó könyvet, egy olyan világról, amibe mindig is szerettem volna bepillantani.”

(Péterfy-Novák Éva)

Megrendelhető itt:

libri.hu
lira.hu
book24.hu
bookline.hu

